

DEN LJUSA KONTINENTEN I:

jag tänker återerövra mitt alfabet ett steg efter ett, återta mitt hav:
havet skall bli bara mitt och platån strax under dess yta som översköljs av
reflektioner göras ren: texthavet: jag suddar, suddar
raderar fram den ljusa kontinenten

den är en ännu tyst plats,

bara det taktila finns

det första skäret stiger upp ur bruset, solkigt, vitt,
en sommar går över det av blästrande sol

en sommar går och kommer, en kontinuerlig hetta
landskapet stiger och stiger: avgiftad från fjärrverkan, från abstraktioner:
jag har varit här förr där ingen satt sin fot
jag kisar i ett kritvitt landskap, rör vid stenarna

jag tänker på att inte tänka på det, på liv:
landskapet är torrt och salt

jag släpper inte in något "du", släpps "du" in
förlorar jag mig i underordning och blir själv "du"
på reducerande villkor: jag måste i stället klara mig själv, skriva helt själv rent

~~vi~~ har inte kommit längre
det finns inget dialogiskt "vi"

det är ett landskap utan vegetation

jag andas, andas

jag grävde som ett djur,
krafsade för att hitta en ljus plats men i den
fruktbara jorden fanns ingen öppning

bara ordningen fanns:
vem som helst kan kallas hans "du", "du" måste vara en lydplats,
något som skrivs fram av "jag"
det går inte

"vi" interfererar, förstör, vi bara förstör, ett kaos för två röster

reducerande villkor: jag inrimmar på -inn-;
förväntas därmed vara tystnaden "jag" studsar mot,
bilden "jag" ser och skriver, det är så än, detta "du",
att krympas till "du", att överhuvudtaget återges i andra eller tredje person,
att reduceras så, det går inte,
det skulle aldrig gå, skulle aldrig ha gått
men framtiden finns, kommer att finnas

det öknigt vita bränner mot fotsulorna:
måste ta plats i "jag" genom att skriva fram liv i landskapet
"jag" skall bli den ljusa kontinenten som grundar en värld
jag tänker inte minnas vad jag lämnade, jag tänker
minnas vad som finns, här:
himlen sjunker ner i mig som i ett stormande hav, tar och blir grund

jag står i mitt hav, ljus, lysande;
den salta himlen den salta stenen en salt torr slätt, ett salt
torrt öga jag övar på att teckna män,
kratsar fram kroppar, jag gör dem, de kan inte göra mig
bilder av män bryts fram ur ytan, tysta, avsiktslösa

jag är den ljusa kontinenten

det finns inget begär,
jag ritar dem med mitt revben

skapelsens första skratt: fritt, svävande
ur huvudet, mitt huvud: en mängd fogar, osynliga som synapser, det blixtrar
jag föder, jag huvudguden

– inna

allt detta som slutar på – inna:

juverstinna fosterhinna hinna adjektiv substantiv verb jag kastar fram dem

ur huvudet, jag

huvudfoting

skötfoting skrattfoting, bestämd,

tillhörig en känd art

jag tillhör alla kända arter

jag kan inte förlora

det är inte programmatiskt,
allt detta som slutar på -innlig, det bara
är ett ljust djupt land, varken rent eller besudlat

det finns inget bittert

det finns inget sött
för tungan att behärska, inga rosenläppar att behärska, behärska

det finns en synrand

så lätt

det finns en djup rymd,
en iris, den angår ingen
pupillen drar ihop sig mot det ljusa, jag tecknar män, män,
de vill mig inget och jag dem inget, bäcken,
bröstkorgar, skuldror, volym, rörelse
nu börjar det: nytt liv:
det måste vara så här öde först,

"ett liv utan dig"

det finns inget "dig"

jag drar upp svall

kontinentaldriften, det går fort

det finns inget spår av relationer eller samhälle än,
inga tecken på begynnande under- och inordning
det här är innan,
det är före

sinnlig = manlig, så lätt
att dra med fingrarna över hans lina insida

det finns
inget "nej"
jag kontrasterar inte mot något
ljus i det ljusa

här skulle en explosion kunna inträffa av orgiastisk fröjd,
organiskt träck, den välbekanta gräslukten, ek, hassel,
sol, ollon, nötter och frön, ekorren kilande längs stammen, också det vore liv,
guden som skall föda, han står där utsirad:
en madonna, moderlig, mild
det finns inget att återerövra, allt är borta, allt är nytt, jungfruligt,
han står där

skapelsen rymmer inget syndafall bara försoning

det är den nya jorden

den är inte som vi trodde

jag står här.
jag.

det skrumpna. allt det där som slutar på -umpna, det är borta,
det föll ifrån. ~~vi~~ är nära, men

jag cirklar vitt kring "vi", jag tar inte ordet i min mun än
jag skall återerövra mitt alfabet ett steg efter ett, återta mitt nav,
det har börjat,
bara börjat *texthavet: jag suddar, suddar*
jag är inte alls där